

CUPRINS

Gulliver în țara lilliputanilor după Jonathan Swift	4
Micul prinț după Antoine de Saint-Exupéry	16
O lume dispărută după Arthur Conan Doyle	28
Peter Pan și Wendy după J.M. Barrie	50
Pinocchio după Carlo Collodi	66
Războiul lumilor după H.G. Wells	82

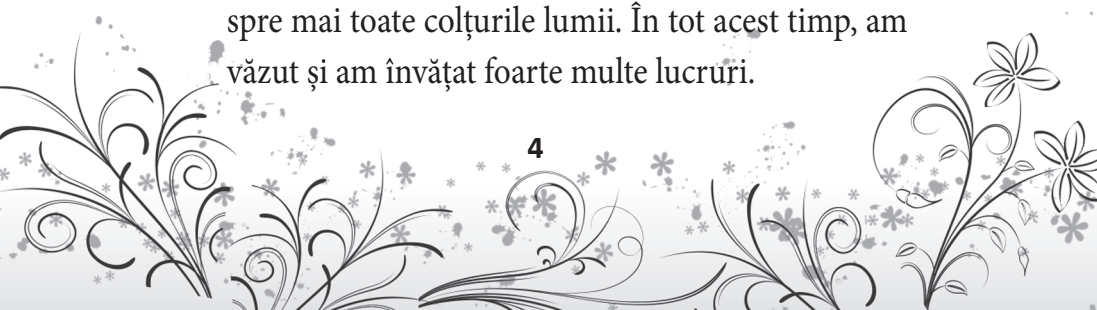

GULLIVER

ÎN ȚARA LILLIPUTANILOR

după Jonathan Swift

Am fost al treilea dintre cei cinci fii ai părinților mei și mi-am petrecut copilăria la mica moșie a familiei din comitatul Nottingham. La vârsta de 14 ani, tata m-a trimis la colegiul din Cambridge, unde am stat și am învățat cu multă râvnă vreme de trei ani. Următorii patru ani am slujit ca ucenic la un vestit chirurg din Londra. Pe lângă ceea ce am învățat de la acesta, am studiat navigația și alte științe, ca matematica și geografia, pentru că visam să călătoresc pe mare. Am urmat apoi încă doi ani și jumătate cursuri de medicină, iar după încheierea studiilor m-am angajat ca medic pe o corabie. Mi-am petrecut apoi ani de zile călătorind pe mare, pe mai multe corăbii, spre mai toate colțurile lumii. În tot acest timp, am văzut și am învățat foarte multe lucruri.

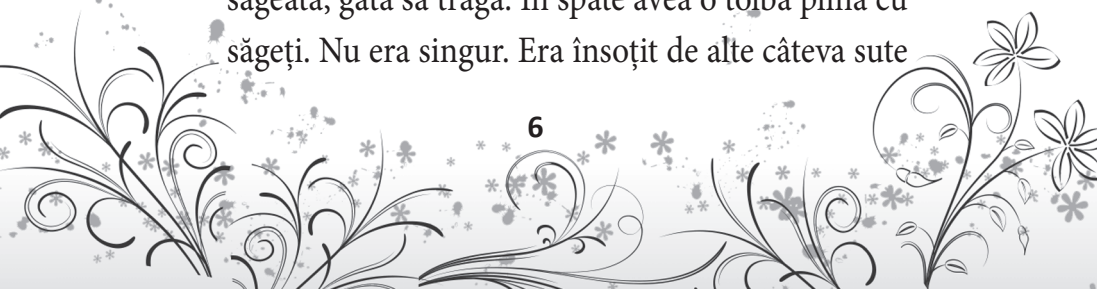

Așa am pornit spre Mările Sudului, pe o corabie numită *Antilopa*. Într-o zi, s-a pornit o furtună cumplită și valurile au împins nava pe care mă aflam către o stâncă, sfărâmând-o. Nu am reușit să scăpăm decât șase oameni. Valurile ne-au lovit cu putere și barca în care ne aflam s-a răsturnat. Nu știu ce s-a întâmplat cu ceilalți tovarăși ai mei, dar eu am înotat cât am putut. Din fericire, atunci când nici nu mai speram, am ajuns pe țărmul unei insule pustii unde nu se zărea nici picior de om. Eram atât de obosit, încât m-am întins pe o pajiște și am adormit.

Când m-am trezit, am încercat să mă ridic, însă nu am putut. Ceva mă ținea la pământ. Priveam spre cer, iar soarele ardea cu putere. Mă simțeam de parcă aveam corpul legat cu niște fire subțiri. Până și părul îmi era prins de niște țărugi bătuți în pământ. În jurul meu era un zgomot nedeslușit și mi se părea că pe corp mi se plimbau niște gânganii. La un moment dat, de bărbia mea s-a apropiat ceva. Am coborât privirea și am zărit un omuleț. Nu era mai mare de o palmă și ținea în mâini un arc cu o săgeată, gata să tragă. În spate avea o tolbă plină cu săgeți. Nu era singur. Era însoțit de alte câteva sute

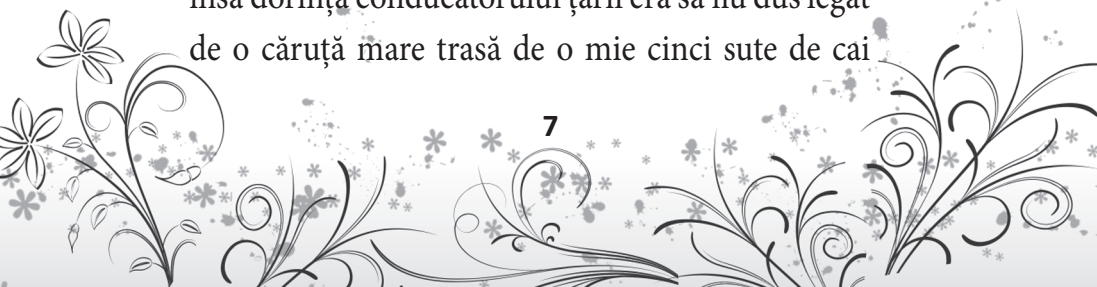

de omuleți asemănători. La vederea lor am țipat cât am putut de tare. Speriați, micuții au luat-o la fugă, căzând de-a valma de pe mine. M-am zbatut și am reușit să rup o parte dintre firele care mă țineau la pământ.

Omuleții n-au fugit departe. La comanda unuia, s-au strâns și au trimis către mine o salvă de săgeți, urmată de o alta. Erau ca niște ace care mă înțepau. Mi-am acoperit fața și am încercat să stau liniștit, să nu-i sperii din nou și să nu-i provoc.

Văzând asta, omuleții au încercat să-mi vorbească. Le-am spus prin semne că mi-e foame și sete, iar ei mi-au adus mai multe coșuri în care se găseau mâncare și băutură din belșug: pulpe de oaie sau de porc, dar foarte mititele; numeroase pâini, nu mai mari decât boabele de piper; butoiase cu vin, să-mi potolesc setea.

După ce m-am săturat, în fața mea a venit un dregător de seamă, care mi-a spus că împăratul acelei țări poruncise să fiu dus în capitală. Am cerut să mă elibereze, să merg pe propriile-mi picioare, însă dorința conducătorului țării era să fiu dus legat de o căruță mare trasă de o mie cinci sute de cai

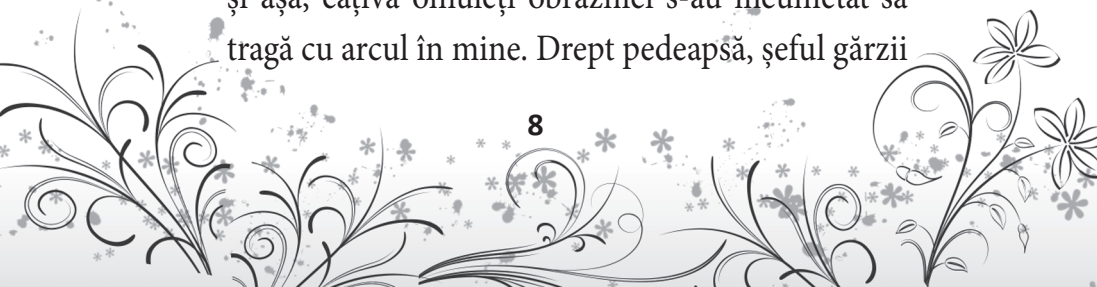

mititei, pe măsura omuleților. Pentru a se asigura că acest lucru avea să se întâmple, în vinul pe care îl băusem a fost amestecat un somnifer, așa că am dormit cât timp a durat călătoria.

În apropierea orașului către care ne îndreptam se afla un templu părăsit, suficient de mare încât să pot încăpea în el. Am fost găzduit acolo, iar mii de omuleți, în frunte cu împăratul, au venit să mă vadă.

Fierarul orașului mi-a îndepărtat firele care mă imobilizau și le-a înlocuit cu niște lanțuri cam de dimensiunea celor pe care le poartă oamenii obișnuiți la gât. Lanțurile îmi dădeau posibilitatea de a mă mișca, ba chiar puteam face și câțiva pași. Când m-am ridicat în picioare, am putut vedea că întregul ținut era ca o grădină nesfârșită. Orașul care se zărea în apropiere arăta ca în povești. Am făcut cunoștință cu împăratul, care era ceva mai înalt decât supușii săi. S-a dovedit curajos venind foarte aproape de mine. A poruncit să mi se aducă mâncare și băutură, iar la plecare a lăsat soldații din gardă să mă păzească de mulțimea curioasă. Chiar și așa, câțiva omuleți obraznici s-au încumetat să tragă cu arcul în mine. Drept pedeapsă, șeful gărzii

i-a prins și mi i-a dat să-i pedepsesc. M-am prefăcut că-i mănânc, după care i-am eliberat, iar soldaților și celorlalți curioși le-a plăcut gestul meu. În zilele ce au urmat mi s-au adus profesori care să mă învețe limba omuleților.

Împăratul a căpătat și mai multă încredere în mine după ce i-am predat armele și i-am lăsat pe ofițerii lui să-mi controleze buzunarele, oferindu-le toate obiectele pe care le aveam și care păreau a fi primejdioase.

Apoi m-am împrietenit cu câțiva dintre miniștrii împăratului. Am aflat că țara se numea Lilliput și am admirat cu surprindere felul în care era construită lumea lor. Științele ocupau un loc de cinste, iar locuitorii erau niște oameni harnici și foarte ingenioși. Și armata lor era foarte bine organizată. Într-o zi, împăratului i-a venit ideea năstrușnică de a-și pune trupele să defileze, iar pe mine să stau drept, cu picioarele depărtate, astfel încât șirurile de soldați să mășăluiască printre ele ca pe sub un arc de triumf.

Însă nu totul era perfect în Lilliput. Unii nu priveau cu ochi buni faptul că împăratul mă plăcea

